

Arrest

nr. 107 471 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. M., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 04/10/1960 te Grozny geboren en bent gehuwd met L. M. (ov 6.500.311).

In september 2009 vertrok uw vrouw uit Rusland omdat de opvangstructuur voor jullie gehandicapte zoon in Tsjetsjenië niet afdoende was en reisde samen met jullie zoon naar Polen.

Op 15/09/2009 diende ze er een asielaanvraag in.

Zonder de beslissing in haar dossier af te wachten reisde ze diezelfde maand naar België door en diende er op 02/10/2010 eveneens een asielaanvraag in.

Op 01/12/2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel een beslissing tot weigering van verblijf in België voor haar genomen daar Polen overeenkomstig de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor haar asielaanvraag.

U bleef evenwel al die tijd in Tsjetsjenië wonen.

Op 25/12/2009 keerde u terug naar uw huis in Chechen Aul toen u op de brug een persoon zag die dronken was en bruuske bewegingen maakte. Omdat u hem door zijn bruuske bewegingen niet meer kon ontwijken reed u de betreffende persoon aan. Hierna werd hij door enkele omstaanders naar het ziekenhuis gebracht. Korte tijd later kwam de verkeerspolitie aan die u en omstaanders aangaande het ongeluk ondervroegen. Hierna werd u naar het politiekantoor gebracht. Daar werden de verklaringen van u en de omstaanders genoteerd. Van de rechercheur kwam u te weten dat de persoon die u had aangereden dronken was. Hierna mocht u beschikken.

De dag nadien bezocht u het slachtoffer in het ziekenhuis waar u vaststelde dat hij op de intensive care afdeling lag. U ging ook naar het politiekantoor om met de verantwoordelijke rechercheur te spreken maar deze was niet aanwezig. De dag nadien kon u uw auto terug ophalen.

Toen u op de derde dag na het ongeluk terug naar het ziekenhuis ging werd u door de neef van het slachtoffer, R. E., met de dood bedreigd indien zijn neef zou sterven.

Na 10 dagen kreeg u van de politie te horen dat het onderzoek tegen u was afgesloten en dat u van iedere schuld werd vrijgesteld.

Op 15/01/2012 kwam u te weten dat de man die u had aangereden in het ziekenhuis was gestorven en dat er een bloedwraak tegen u werd uitgeroepen.

Ondanks verschillende verzoeningspogingen tussen beide betrokken families bleef de bloedwraak tegen u overeind.

Op 30/01/2012 werden uw autobanden in Grozny plat gestoken en werd u door 3 onbekenden aangevallen. Omdat u een moersleutel bij de hand had kon u de aanval afslaan.

U vertrok evenwel de dag nadien naar Rostov waar u een broer had wonen.

Op 20/04/2012 keerde u naar Chechen Aul terug waar u bij uw moeder verbleef.

Op 22/04/2012 ontvluchtte u Tsjetsjenië en ging via Moskou en Brest naar België waar u op 06/05/2012 aankwam.

Op 24/05/2012 diende u er een asielaanvraag in.

Uw vrouw diende op 21/01/2013 een tweede asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie binnenlandse paspoorten, het internationaal paspoort van uw vrouw, uw rijbewijs en de geboorteakte van jullie meegereisde kind.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van de bloedwraak die tegen u was uitgeroepen. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u aangaande essentiële elementen in uw relaas vage verklaringen aflegt die bovendien niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die op geen enkele wijze met enige bewijsstukken zijn ondersteund.

U verklaarde dat er een bloedwraak tegen u werd uitgeroepen omdat u iemand had aangereden toen u op weg was naar huis.

Uit uw verklaringen blijkt dat uit het politieonderzoek bleek dat u geen schuld treft en dat de persoon die u had aangereden, in tegenstelling tot u, dronken was (u stelde dat hij nog nauwelijks kon rechtstaan) op het moment van het ongeluk (CGVS p.6, 10).

Uit deze verklaringen blijkt bijgevolg dat hier geen sprake is van een geplande of moedwillige aanrijding noch dat er enige indicaties zouden zijn dat u enige schuld aan dit ongeluk hebt. Bijgevolg kan dit ongeluk bezwaarlijk als moord of doodslag worden gekwalificeerd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de bloedwraak in Tsjetsjenië traditioneel wordt uitgevoerd in gevalle het om een brutale én geplande moord (of een ander ernstig vergrijp) gaat.

In gevallen waarbij dit niet gepland was zou men gemakkelijk tot een verzoening komen.

In diezelfde informatie wordt overigens expliciet gemeld dat een bloedwraak niet wordt uitgeroepen ten aanzien van verkeersongelukken, dit in tegenstelling tot uw bewering dat dit niet uitzonderlijk zou zijn (landeninformatie 1 p.7, CGVS p.13).

Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat er in de door u verklaarde omstandigheden een bloedwraak tegen u werd uitgeroepen.

Verder kan worden aangenomen dat de familie van het slachtoffer tijdens de vele verzoeningspogingen die er tussen de betrokken families zijn geweest, en die door verschillende moellahs en het hoofd van de dorpsraad werden bijgewoond, argumenten naar voor bracht waaruit niettemin zou blijken dat een bloedwraak tegen u gerechtvaardigd zou zijn.

U stelde echter dat u enkel op basis van het loutere feit dat u aan het stuur zat verantwoordelijk werd geacht en dat er geen andere argumenten werden gegeven om de bloedwraak tegen u te rechtvaardigen.

Toen u gevraagd werd hoe de familieleden en de moellah die de familie van het slachtoffer bijstond reageerden op het feit dat het slachtoffer dronken was stelde u vaagweg dat zij hier niet op reageerden (CGVS p.7, 9-10, 12-14). U stelde hierbij dat de bloedwraak vooral was ingegeven door de neef van het slachtoffer, R. E.. Hij zou de bloedwraak tegen u hebben veroorzaakt. Het zouden zijn invloed en macht geweest zijn die ervoor zorgden dat elke verzoeningspoging spaak liep hoewel anderen binnen de familie van het slachtoffer welwillend stonden ten aanzien van een verzoening (CGVS p.7,13).

Ook deze verwijzing door u naar de machtspositie van deze R. E. ter verklaring waarom er toch tegen u de bloedwraak zou zijn uitgesproken, maakt u niet aannemelijk.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u slechts zeer vage verklaringen kan geven aangaande de functie die deze persoon heeft en de machtsbasis waarop hij steunt.

De enige indicaties die u aangaande zijn macht gaf, betreffen uw loutere beweringen aangaande posities die hij van begin tot midden jaren '90 zou hebben bekleed. Zo zou hij in die periode voor de politie hebben gewerkt, zou hij eveneens als lijfwacht van de vroegere president van Tsjetsjenië Z. hebben gewerkt en zou hij tot 1996 de rechterhand van toenmalig burgemeester van Grozny G. geweest zijn.

Vooreerst is de loutere bewering dat iemand ruim 15 jaar geleden als lijfwacht voor Z. heeft gewerkt niet afdoende om zijn huidige machtspositie te staven gezien dergelijke functie weinig informatief is voor de band die hij met Z. zou hebben gehad en gezien dit van reeds enige tijd terug dateert.

Betreffende uw bewering als zou hij de rechterhand van G. zijn geweest bleef u zeer vaag. Zo kon u niet zeggen wat hij voor G. deed of wat zijn functie dan wel concreet inhield.

Betreffende het feit dat hij voor de politie had gewerkt kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat hij enige tijd terug als politiefunctionaris werkte niet afdoende is om zijn huidige machtsbasis te staven. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de politie geen vervolgingsdaden tegen u heeft verricht naar aanleiding van deze aanrijding (CGVS p.11, 12, 14).

Betreffende zijn huidige activiteiten kon u nagenoeg niets zeggen. U stelde dat u niet wist welke functie hij momenteel bekleedde maar dat u had gehoord dat hij uit een bepaalde dienst werd ontslagen. U kon echter niet zeggen uit welke dienst hij werd ontslagen noch wanneer dit gebeurde.

U stelde vaagweg dat hij nog connecties heeft met mensen die in de jaren '90 aan de macht waren, al kon u hier geen enkel voorbeeld van geven (CGVS p.9-10, 13-14).

Bijgevolg dient te worden besloten dat u aan de hand van weinig concrete referenties naar functies die de persoon in kwestie meer dan 15 jaar geleden zou hebben bekleed (die bovendien loutere beweringen van uwentwege zijn) zonder verder enige informatie over zijn huidige positie te kunnen geven, de invloeds- en machtsbasis die hij zou hebben niet aannemelijk kan maken.

Er kan immers van u worden verwacht dat u in dergelijke omstandigheden een meer concreet en een meer actueel beeld kunt geven betreffende de machtspositie die uw vervolger zou bekleden gezien de centrale rol die hij in uw relaas speelt.

Overigens kan hierbij nog worden opgemerkt dat ook uw vrouw slechts vage en weinig verhelderende informatie kon geven aangaande de persoon die verantwoordelijk was voor de bloedwraak tegen u.

Ze had er geen idee van met welk lid van de familie van het slachtoffer u het meest problemen had hoewel uit uw relaas duidelijk blijkt dat dit voornamelijk is toegespitst op 1 persoon. Ze stelde enkel dat het een machtige familie betreft omdat 'bepaalde personen bij bepaalde structuren werkten'.

Welke personen een machtspositie bekleden kon zij evenwel niet zeggen noch kon zij enige indicaties betreffende hun functies geven.

Indien R. E. verantwoordelijk zou zijn voor de bloedwraak tegen u en zo invloedrijk en machtig is als u wil laten uitschijnen, is het niet aannemelijk dat uw vrouw, die reeds lange tijd samen met u in het dorp Chechen Aul woonde, er geen idee van had wie van de familie van het slachtoffer enige macht had of verantwoordelijk was voor de bloedwraak tegen u (CGVS vrouw p.4-5).

Het feit dat zij zich reeds in België bevond toen uw problemen begonnen kan haar onwetendheid aangaande uw vervolger niet vergoelijken daar ten minste kan worden verwacht dat u haar op de hoogte brengt van het feit dat een prominent figuur in het dorp verantwoordelijk is voor de bloedwraak die tegen u werd uitgeroepen.

Hierbij kan ten slotte nog worden opgemerkt dat het evenzeer weinig aannemelijk is dat u in april 2012, terwijl u onderdook en kort voor uw vertrek uit Rusland, nog enkele dagen naar huis ging en daar overnachtte terwijl u stelde dat diezelfde R. E. in hetzelfde dorp, Chechen Aul, woonde.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat er geen indicaties waren dat de bloedwraak tegen u was opgelost (CGVS 3-4, 10-11, 8).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat er effectief sprake was van een dodelijk ongeluk waarbij u betrokken was geweest.

Niettemin stelde u dat de politie ter plaatse kwam en u meenam naar het centrale politiekantoor voor ondervraging, een onderzoek heeft uitgevoerd en u hierna vrijstelde van iedere schuld.

Gezien uit uw verklaringen blijkt dat er daadwerkelijk een onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden van het dodelijk ongeluk waarbij u direct werd betrokken en waarbij uw auto tijdelijk in beslag werd genomen, kan verwacht worden dat u hiervan ter ondersteuning enige documenten neerlegt.

Uw loutere bewering als zou dit niet worden gedaan is weinig geloofwaardig en ligt in de lijn van de vage en ongeloofwaardige verklaringen die u met betrekking tot bloedwraak tegen u aflegde (CGVS p.6, 7, 10).

Gezien het feit dat het weinig aannemelijk is dat er in de door u verklaarde omstandigheden een bloedwraak tegen u werd uitgeroepen, gezien het feit dat u (en uw vrouw) zeer vage verklaringen aflegt betreffende de functie van de persoon van wie u nochtans stelde dat het door zijn macht en invloed was dat alle verzoeningspogingen fout liepen en gezien het feit dat u geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat het dodelijk verkeersongeluk überhaupt plaatsvond, kan u het niet aannemelijk maken dat er een bloedwraak tegen u werd uitgeroepen.

Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld kan worden opgemerkt dat u ook aangaande uw reisweg naar België weinig geloofwaardige verklaringen aflegde.

U verklaarde zonder internationaal paspoort via Polen naar België te hebben gereisd. U reisde Polen per wagen in en stelde dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen omdat uw passeur alles had geregeld. U kon echter niet zeggen of de betreffende persoon een internationaal paspoort voor u had noch werden er afspraken met hem gemaakt over wat te doen bij een eventuele persoonlijke grenscontrole (CGVS p.4-5).

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in Polen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze inconsistenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsrelaas en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie binnenlandse paspoorten, haar internationaal paspoort, uw rijbewijs en de geboorteakte van jullie meegereisde zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 mei 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod op willekeur.

Hij poneert dat *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, waarin wordt gesteld dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk tot ongegrondheid leiden.

Hij stelt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat er *in casu* geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld zodat zijn asielrelaas als geloofwaardig dient aangenomen te worden. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat gebeurlijke tegenstellingen en lacunes niet van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden; het feit dat hij een volledig verhaal zou kunnen hebben geleverd lopende het dringende beroep, zelfs inzake essentiële zaken, betekent volgens hem niet dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; steeds moet worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel aan de verzoekende partij zelf te wijten zijn.

Verzoeker verklaart vervolgens dat hij bij zijn feitenrelaas blijft; dit stemt volgens hem overeen met de werkelijkheid.

Hij laat gelden dat hij dit verhaal niet anders kan vertellen en dat hem ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gebracht om nog bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen.

Volgens verzoeker is dit geen alleenstaand geval. Hij meent dat, zeker voor wat betreft mensen afkomstig van Tsjetsjenië, op het Commissariaat-generaal *“een vast systeem bestaat om te stellen dat weliswaar er sprake is van “verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen” doch anderzijds te gaan stellen dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de verzoekende partij”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij protesteert tegen een dergelijke werkwijze, *“waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat verzoeker er wel geen last van zal hebben”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij herhaalt dat hij de waarheid heeft verteld en dat van hem hij op basis daarvan de status van vluchteling moet worden erkend.

De argumentatie van de commissaris-generaal dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, terwijl hij net als andere mensen uit de Kaukasus, ware gebeurtenissen vertellen, is volgens verzoeker een falen van het systeem en dient aangepakt te worden.

Verzoeker meent dat het feit dat hij niet van alles op de hoogte is en kan zijn, geenszins tegen hem gebruikt kan worden.

Dat dit standpunt niet wordt aanvaard, is slechts een subjectieve mening van de commissaris-generaal die niet kan leiden tot een weigeringsbeslissing, temeer uit het geheel van de verklaringen en stukken blijkt dat verzoeker de waarheid vertelt.

Hij stelt dat het indruist tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en tegen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om *“zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten”* de aanvraag van verzoeker te weigeren, *“waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

In zijn tweede middel kaart verzoeker een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij meent dat in de beslissing ten onrechte door de commissaris-generaal een aantal zaken worden opgeworpen in zijn nadeel, terwijl deze elementen niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van zijn asielaanvraag.

Hij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord, doch niet alles wist en ook niet kon weten.

Verzoeker vindt het opvallend dat alles berust op *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* (zie het verzoekschrift, p. 5); hij stelt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch bewezen dient te worden.

Verzoeker voert aan dat in de Tsjetsjeense traditie een overlijden van een familielid volstaat om een bloedwraak uit te roepen; dat dit meestal kadert binnen een moordzaak of opzettelijk handelen, belet volgens verzoeker niet dat het ook anders kan.

Verzoeker wijst erop dat R. E. de bloedwraak heeft uitgesproken en dat alle verzoeningspogingen tot op heden niets opleverden, waardoor hij nog steeds moet vrezen voor zijn leven.

Hij stelt dat de uitleg dienaangaande van de commissaris-generaal op papier misschien mooi oogt, maar niet overeenstemt met wat er *in casu* is gebeurd en nog steeds gebeurt.

Hij erkent dat er verzoeningspogingen zijn geweest, doch stelt dat deze niet gelukt zijn; er kan volgens hem ook niet zomaar aangenomen worden dat een poging tot verzoening noodzakelijkerwijs tot een verzoening leidt.

Hij wijst er nog op dat R. E. door zijn invloed en macht de verzoeningspogingen spaak liet lopen.

Inzake deze persoon laat verzoeker gelden dat deze hem enkel bekend is als *“de neef van het slachtoffer en hetgeen hij er na het overlijden van het slachtoffer is over te weten gekomen voornamelijk dan via gezegden van derden”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Volgens verzoeker is het dan ook helemaal niet verwonderlijk dat hij slechts vage informatie kan geven.

Verzoeker stelt dat R. E. nog verschillende functies (als politieman, lijfwacht van de vroegere president Z. en als rechterhand van toenmalig burgemeester G. van Grozny) heeft bekleed begin tot midden de jaren negentig waaruit hij nu nog steeds macht en invloed kan putten.

Hij stelt dat de commissaris-generaal zich ertoe beperkt argumenten aan te dragen waarom bedoelde persoon theoretisch gezien nu over geen macht meer zou beschikken, niets onderzoekt over deze persoon doch zaken opsomt die verzoeker niet weet of niet kan weten gezien hij hem niet kende en enkel op een beperkte wijze heeft leren kennen.

Verzoeker herhaalt dat de commissaris-generaal niets onderzoekt, maar wel verwacht dat hij alles in detail kan opnoemen en dat ook zijn vrouw die zich op het ogenblik van het ontstaan van de bloedwraak reeds in België bevond, gedetailleerde informatie zou kunnen geven.

Aangaande het gebrek aan bewijsstukken, stelt verzoeker dat hij geen documenten heeft over zijn betrokkenheid bij het ongeval en dit ook niet wordt afgegeven door de politie van Tsjetsjenië.

Verzoeker meent dat *“op basis van de eigen veronderstellingen, gebaseerd op de eigen ervaring in België, gesteld (wordt) dat bepaalde zaken weinig geloofwaardig zouden zijn, terwijl het tegendeel, met name het afleveren door de politie van documenten in Tsjetsjenië over de betrokkenheid in een ongeval, pas ongeloofwaardig zou zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker wijst er op dat beide landen en tradities totaal verschillend zijn, niet enkel inzake het feit dat bloedwraak in België niet bestaat, doch ook inzake het feit dat de Tsjetsjeense politie behalve convocaties, geen attesten van wat dan ook afleveren, terwijl dit in België wel het geval is en slachtoffers of betrokkenen steeds een schriftelijk bewijs krijgen.

Inzake zijn reisroute verduidelijkt verzoeker dat hij een geldbedrag betaalde voor de reis, waarbij de passeurs de reis organiseerden en al het nodige deden om hem naar hier te brengen; gezien deze betaling is er dan ook geen persoonlijke controle geweest in Polen.

Verzoeker voert aan dat het bekend is dat bij het binnenrijden in Polen, op de weg drie rijvakken aanwezig zijn, twee langs beide zijden voor personen die niet of te weinig betaald hebben en gecontroleerd worden en het middenvak voor personen die voldoende betaald hebben en vrij zijn van controle. Verzoeker poneert dat dit de werkelijke toestand is, en dat de bewering van de commissaris-generaal dat elkeen gecontroleerd wordt, niet correct is.

Verzoeker voegt hieraan toe dat dagdagelijks personen binnenkomen zonder persoonlijke controle, doch dat de commissaris-generaal tegen de werkelijkheid in stelt dat dit niet kan.

Verzoeker stelt dat er in zijn hoofde geen sprake is van informatie die wordt achtergehouden, dat hij de waarheid spreekt en dat er geen enkele reden is waarom hij zou liegen.

Hij stelt zich de vraag welk belang hij er bij kan hebben om te liegen, temeer daar zijn vrouw al in België was.

Verzoeker laat gelden dat uit het geheel van zijn verklaringen een gegronde vrees naar boven komt, waarbij niet verwacht kan worden dat hij hiervan ook nog eens bewijsstukken voorlegt.

Verzoeker voert in zijn derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Hij wijst erop dat in Tsjetsjenië tot op heden mensenrechtenschendingen voorkomen en dat de situatie aldaar steeds minder veilig is, daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is volgens verzoeker zijn leven ten zeerste in gevaar.

Hij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en naburige republieken die stelde dat de bevolking aldaar het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen waarbij de daders meestal gemaskerde mannen zijn, en die gepaard gaan met detentie en folteringen. Hij stelt dat in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzocht worden.

Verzoeker laat gelden dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Tot slot werpt verzoeker een schending op van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair-play"-beginsel.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" (zie het verzoekschrift, p. 9).

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging maar dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*" (*sic*).

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker vraagt zijn vordering gegrond te verklaren.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals blijkt uit de informatie welke door de commissaris-generaal (o.a. een brief van het UNHCR) aan het administratief dossier werd toegevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Verzoeker verklaarde vervolging te vrezen omwille van de bloedwraak die tegen hem was uitgeroepen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoeker aangaande essentiële elementen in zijn relaas vage verklaringen aflegt, die bovendien niet stroken met de informatie vervat in het administratief dossier en die op geen enkele wijze met enige bewijsstukken zijn ondersteund.

Zo verklaarde verzoeker dat er in zijn land van herkomst tegen hem een bloedwraak werd uitgesproken omdat hij met zijn wagen een dronken man had aangereden.

Uit zijn verklaringen blijkt dat op basis van het politieonderzoek werd besloten dat hem geen schuld treft en dat de persoon die hij had aangereden, in tegenstelling tot verzoeker zelf, dronken was op het moment van het ongeluk (zie het verhoorverslag van 27 maart 2013, p. 6, 10).

Uit deze verklaringen blijkt bijgevolg dat hier geen sprake is van een geplande of moedwillige aanrijding, noch dat er indicaties zijn dat verzoeker enige schuld aan dit ongeluk heeft. Bijgevolg kan dit ongeluk bezwaarlijk als moord of doodslag worden gekwalificeerd.

Op basis van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, komt de Raad tot de vaststelling dat de bloedwraak in Tsjetsjenië traditioneel wordt uitgevoerd in geval het om een moord of een ander ernstig vergrijp gaat.

In gevallen waarin geen kwaad opzet mee gemoeid is, zou men gemakkelijk tot een verzoening komen. In diezelfde informatie wordt overigens expliciet gemeld dat een bloedwraak niet wordt uitgesproken ten aanzien van verkeersongelukken, dit in tegenstelling tot de bewering van verzoeker dat dit niet uitzonderlijk zou zijn.

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat er in de door verzoeker verklaarde omstandigheden een bloedwraak tegen hem werd uitgeroepen.

Verder kan worden aangenomen dat de familie van het slachtoffer tijdens de verzoeningspogingen die er tussen de betrokken families zijn geweest, en die door verschillende moellahs en het hoofd van de dorpsraad werden bijgewoond, argumenten naar voor bracht waaruit -ondanks het feit dat geen moord werd gepleegd— zou blijken dat een bloedwraak tegen verzoeker gerechtvaardigd zou zijn.

Verzoeker stelde echter dat hij enkel op basis van het loutere feit dat hij aan het stuur zat van de wagen, verantwoordelijk werd geacht en dat er geen andere argumenten werden gegeven om de bloedwraak tegen hem te rechtvaardigen. Gevraagd hoe de familieleden en de moellah die de familie van het slachtoffer bijstond, reageerden op het feit dat het slachtoffer dronken was, antwoordde verzoeker vaagweg dat ze hier niet op reageerden (zie het verhoorverslag p.7, 9, 10, 12,14).

Verzoeker stelt hiertegen in zijn verzoekschrift dat het overlijden van een familielid in de Tsjetsjeense traditie volstaat om een bloedwraak uit te roepen; dat dit meestal kadert binnen een moord of doelbewust handelen, belet volgens hem niet dat het ook anders kan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter uiten van een mogelijkheid dat een bloedwraak ingegeven kan zijn door een andere oorzaak dan moord of ander ernstig vergrijp.

Gelet op bovenstaande vaststelling dat op basis van de informatie in het administratief dossier blijkt dat bloedwraak niet wordt uitgeroepen omwille van een verkeersongevallen en het feit dat verzoeker de bewijslast draagt, is het verzoekers' taak om in *concreto* aan te tonen dat het verkeersongeval in zijn geval toch heeft geleid tot een bloedwraak. Verzoeker onderneemt hiertoe echter geen enkele ernstige poging.

Zijn stelling dat niet zomaar kan aangenomen worden dat een poging tot verzoening noodzakelijkerwijs tot een verzoening leidt, doet geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betreffende de neef van het slachtoffer, R. E., die verantwoordelijk zou zijn voor het uitroepen van de bloedwraak en die door zijn invloed en macht ervoor zorgde dat elke verzoeningspoging strandde hoewel andere familieleden van het slachtoffer welwillend stonden ten aanzien van een verzoening (zie het verhoorverslag, p.7, 13), stelt de Raad vast dat verzoeker ook deze verwijzing naar de machtspositie van deze R. E. ter verklaring waarom er toch tegen hem de bloedwraak zou zijn uitgesproken, niet aannemelijk maakt.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij slechts zeer vage antwoorden kan geven aangaande de functie die deze persoon R.E. heeft en de machtsbasis waarop hij steunt. De enige indicaties die verzoeker aangaande diens machtspositie gaf, betreffen de loutere beweringen aangaande posities die hij van begin tot midden jaren '90 zou hebben bekleed. Zo zou hij in die periode voor de politie hebben gewerkt, zou hij eveneens als lijfwacht van de vroegere president van Tsjetsjenië Z. hebben opgetreden en zou hij tot 1996 de rechterhand van toenmalig burgemeester van Grozny G. geweest zijn.

Vooreerst is de bewering dat iemand ruim 15 jaar geleden als lijfwacht voor Z. heeft gewerkt, niet afdoende om zijn huidige machtspositie te staven gezien dit van reeds enige tijd terug dateert. Betreffende zijn bewering als zou hij R.E. de rechterhand van G. zijn geweest, bleef verzoeker zeer

vaag. Zo kon hij niet zeggen wat R. E. voor G. deed of wat zijn functie dan wel concreet inhield. Betreffende het feit dat hij voor de politie had gewerkt, kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat R.E. enige tijd terug als politiefunctionaris werkte niet afdoende is om zijn huidige machtsbasis te staven.

Bovendien stelt de Raad vast dat de politie geen vervolgingsdaden tegen verzoeker heeft verricht naar aanleiding van deze aanrijding (zie het verhoorverslag, p. 11, 12, 14). Betreffende de huidige activiteiten van R. E. kon verzoeker bovendien nagenoeg niets zeggen. Hij stelde dat hij niet wist welke functie deze man momenteel bekleedde maar dat hij had gehoord dat hij uit een bepaalde dienst ontslagen was. Verzoeker kon echter niet zeggen uit welke dienst hij werd ontslagen noch wanneer dit gebeurde. Hij stelde vaagweg dat R. E. nog connecties heeft met mensen die in de jaren '90 aan de macht waren, al kon hij hier geen enkel voorbeeld van geven (zie het verhoorverslag, p. 9,10, 13,14).

Het verweer van verzoeker dat R. E. hem enkel bekend is als "de neef van het slachtoffer en hetgeen hij er na het overlijden van het slachtoffer is over te weten gekomen voornamelijk dan via gezegden van derden" (zie het verzoekschrift, p. 5), wordt door de Raad niet aangenomen.

Gelet op het feit dat deze persoon een centrale rol bekleedt in de door verzoeker voorgehouden bloedwraak, en gezien de verzoeningspogingen die tussen beide families zouden hebben plaatsgevonden, kan van verzoeker worden verwacht dat hij over meer actuele informatie inzake de macht en invloed van R. E. beschikt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal zich ertoe beperkt argumenten te zoeken waarom R.E. theoretisch gezien over geen macht meer zou beschikken, niets onderzoekt over deze persoon doch zaken opsomt die verzoeker niet weet of niet kan weten gezien hij hem niet kende en enkel op een beperkte wijze heeft leren kennen, wijst de Raad er op dat verzoeker de bewijslast draagt van zijn beweringen. Verzoeker maakt echter de machtspositie van R. E. niet aannemelijk, noch toont hij aan dat hij minstens een ernstige poging heeft ondernomen om hierover meer informatie in te winnen.

Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoeker aan de hand van weinig concrete referenties naar functies die de persoon in kwestie meer dan vijftien jaar geleden zou hebben bekleed -die bovendien loutere beweringen van verzoeker zijn- zonder verder enige informatie over zijn huidige positie te kunnen geven, de invloeds- en machtsbasis die hij zou hebben niet aannemelijk maakt.

Er kan immers van verzoeker worden verwacht dat hij in dergelijke omstandigheden een meer concreet en een meer actueel beeld kan geven betreffende de machtspositie die R. E. zou bekleden gezien de centrale rol die deze in zijn relaas speelt.

Overigens kan hierbij nog worden opgemerkt dat ook verzoekers vrouw slechts vage en weinig verhelderende informatie kon geven aangaande de persoon die verantwoordelijk was voor de bloedwraak.

Zij had er geen idee van met welk familielid van het slachtoffer haar man het meest problemen had, hoewel uit zijn relaas duidelijk blijkt dat dit voornamelijk is toegespitst op één persoon. Zij verklaarde enkel dat het een machtige familie betreft omdat 'bepaalde personen bij bepaalde structuren werkten'. Welke personen een machtspositie bekleden kon zij evenwel niet zeggen noch kon zij enige indicaties betreffende hun functies geven. Indien R. E. verantwoordelijk zou zijn voor de bloedwraak tegen verzoeker en zo invloedrijk en machtig is als verzoeker wil laten uitschijnen, is het volgens de Raad niet aannemelijk dat zijn vrouw er geen idee van had wie van de familie van het slachtoffer enige macht had of verantwoordelijk was voor de bloedwraak (zie haar verhoorverslag, p. 4, 5).

Het feit dat zij zich reeds in België bevond toen zijn problemen begonnen, kan haar onwetendheid aangaande de vervolger van verzoeker niet vergoelijken daar ten minste kan worden verwacht dat hij haar op de hoogte brengt van het feit dat een prominent figuur in het dorp verantwoordelijk is voor de bloedwraak die tegen hem werd uitgeroepen. De uitleg in het verzoekschrift dat de vrouw van verzoeker zich op het ogenblik van het ontstaan van de bloedwraak, reeds in België bevond, kan derhalve niet worden aangenomen als verklaring voor haar onwetendheid.

De Raad stelt vervolgens vast dat het evenzeer onaannemelijk is dat verzoeker in april 2012, terwijl hij ondergedoken leefde en kort vóór zijn vertrek uit Rusland, nog enkele dagen naar huis ging en daar overnachtte. Een dergelijke houding is onverenigbaar met zijn voorgehouden angst voor R. E., die in hetzelfde dorp woonde. Uit verzoekers' verklaringen blijkt immers dat er geen indicaties waren dat de bloedwraak tegen hem een einde had genomen (zie het verhoorverslag, p. 3, 4, 8, 10, 11).

Ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat er effectief sprake was van een dodelijk ongeluk waarbij hij betrokken was geweest. Niettemin stelde hij dat de politie ter plaatse kwam en hem meenam naar het centrale politiekantoor voor ondervraging, een onderzoek heeft uitgevoerd en hem hierna vrijstelde van iedere schuld.

Gezien uit zijn verklaringen blijkt dat er daadwerkelijk een onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden van het dodelijk ongeluk waarbij hij direct werd betrokken en waarbij zijn auto zelfs tijdelijk in beslag werd genomen, kan verwacht worden dat verzoeker hiervan ter ondersteuning documenten bijbrengt.

Zijn loutere bewering als zou dit in zijn land van herkomst niet worden gedaan, wordt niet aanvaard en ligt in de lijn van de vage en ongeloofwaardige verklaringen die hij met betrekking tot bloedwraak tegen hem aflegde.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Enkel het louter herhalen van dezelfde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat er in Tsjetsjenië in tegenstelling tot in België, geen documenten met betrekking tot een ongeval worden verstrekt, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Gezien het feit dat het ongeloofwaardig is dat er in de door verzoeker verklaarde omstandigheden een bloedwraak tegen hem werd uitgeroepen, gezien het feit dat verzoeker en zijn vrouw zeer vage verklaringen aflegden betreffende de functie van de persoon van wie zij nochtans stelde dat het door zijn macht en invloed was dat alle verzoeningspogingen fout liepen en gezien het feit dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt waaruit blijkt dat het verkeersongeval zich werkelijk heeft plaatsgevonden, wordt niet aangenomen dat verzoeker onder een bloedwraak zou vallen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker ook aangaande zijn reisweg naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Verzoeker verklaarde via Polen naar België te zijn gereisd zonder in bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort. Hij kwam Polen binnen aan boord van een wagen en verklaarde dat hij niet persoonlijk werd gecontroleerd aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen omdat de passeur alles had geregeld.

Verzoeker kon echter niet zeggen of deze passeur een internationaal paspoort voor hem had. Bovendien werden er geen afspraken gemaakt over wat hij moest zeggen of doen bij een eventuele persoonlijke controle (zie het verhoorverslag, p. 4, 5).

Echter uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er bij binnenkomst in Polen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het onwaarschijnlijk dat deze zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is onwaarschijnlijk dat hij op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Het vermoeden rijst dat verzoeker legaal met een internationaal paspoort reisde en de hierin vervatte informatie over een eventueel visum, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, bewust verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties.

Aangaande de uitleg van verzoeker dat hij de passeur betaalde en deze het nodige deed om hem naar hier te brengen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet in *concreto* aantoonde hoe hij aan een persoonlijke controle bij de grens ontkwam.

Zijn blote bewering dat bij het binnenrijden in Polen op de rijweg drie stroken voorhanden zijn, de twee uiterste voor personen die niet of weinig betaald hebben en gecontroleerd worden en een middenstrook voor personen die betaald hebben en vrij zijn van controle, is niet ernstig te noemen.

Op de vraag van verzoeker welk belang hij kan hebben om de waarheid omtrent zijn binnenkomst in de Europese Unie niet te vertellen gezien zijn vrouw al in België verbleef, antwoordt de Raad dat deze vraag geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn binnenkomst, noch het vermoeden weerlegt dat hij zijn internationaal paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen houdt.

De beweringen in het verzoekschrift dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, dat (zie p. 3) *“de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing*

te gronden"; dat de commissaris-generaal (zie p. 5) *"zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker"* en dat (zie p. 5) *"alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten"*, falen om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar het verzoekschrift pretendeert dat het een constante is in de handelwijze van de commissaris-generaal om in zijn beslissingen eerst te verwijzen naar de toestand in de Kaukasus en dan te stellen dat er een *"vast systeem"* bestaat om te besluiten enerzijds dat de overheid in Tsjetsjenië verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoeker, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zulke overwegingen niet bevat.

Verzoekers eigen verwijzingen in zijn verzoekschrift naar de algemene situatie in Tsjetsjenië -welke overigens niet gestaafd worden met enig document of rapport-, doen geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

De door verzoeker en zijn vrouw op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hun binnenlandse paspoorten, het internationaal paspoort van zijn vrouw, zijn rijbewijs en de geboorteakte van hun zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over hun asielmotieven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 EVRM schendt vermits voornoemd artikel als doel heeft ervoor te zorgen dat niemand willekeurig van zijn vrijheid kan worden beroofd door de overheid (EHRM, arrest Winterwerp / Nederland van 24 oktober 1979, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 33, § 39; EHRM, arrest Schiesser / Zwitserland van 4 december 1979, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 34, § 30; EHRM, arrest Guzzardi / Italië van 6 november 1980, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 39, § 92.)

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en dat er trouwens geen enkel onderzoek gevoerd werd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Hij benadrukt dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld en onderstreept dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en foltering vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid.

De Raad wijst erop dat het feit dat de motieven die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen, geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vaststaat dat vluchtmotieven ongeloofwaardig waren; een relaas dat als ongeloofwaardig wordt afgewezen kan niet in aanmerking komen om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nog op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Betreffende zijn verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” -die niet worden bijgevoegd aan het verzoekschrift— en zijn blote beweringen over de algemene situatie in het land van herkomst, merkt de Raad op dat deze niet volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre hij deze rapporten aanhaalt om beroep te kunnen doen op de bescherming geboden door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de “Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 16 juli 2012 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE